

novacriminalia

Νο 13 - Ιούλιος 2021

Σημείωμα του εκδότη

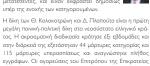
«Ο εγκληματικός νόμος είναι φιλάνθρωπος προς τους εγκαλουμένους»

«Ο εγκληματικός νόμος είναι τόσον φιλάνθρωπος προς τους εγκαλουμένους, όσην αυστηρότητα δεικνύει προς τους ενκαλούντας: ο λόνος είναι απλούς: παντού η ευνομία πρεσβεύει το περίφημον αξίωμα, ότι είναι προ-τιμώτερον να σωθούν πολλοί ένοχοι παρά να καταδικασθή ένα αθώος. Και τω όντι τι φρικτώτερον άλλο παρά να φαντασθή ή μάλλον να ιδή ο άνθρωπος την αθωότητα βασανίζο-μένην ή συρομένην εις τον τόπον της καταδίκης»!

Αυτή είναι η εισαγωγή της «αναφοράς περί εξαιρέσεως» υπέβαλαν οι κατηγορούμενοι για εσχάτη προδοσία Θεόδωρος Κολοκοτρώνης και Δημήτριος Πλαπούτας προς το πενταμελές «Ανέκκλητον Δικαστήριον» του Ναυπλίου την 15.3.1834. Με την αναφορά, την οποία είχαν συντάξει οι εγκρατείς συνήγοροί τους Παναγής-Μαρίνος Βαλσαμάκης (εκ Κεφαλληνίας) και Χριστόδουλος Κλονάρης (εξ Ηπείρου), οι κρατούμενοι στην Ακροναυπλία οπλαρχηγοί ζήτησαν την εξαίρεση δύο μελών του δικαστηρίου λόγω μεροληψίας

Οι εξαιρετέοι δικαστές είχαν διοριστεί ως μέλη του δικαστηρίου λίγες ημέρες πριν από την έναρξη της δίκης, αντικαθιστώντας δύο αιφνιδίως μετατεθέντες, και είχαν εκφραστεί δημοσίως υπέρ της ενοχής των κατηγορουμένων.

απαίτησαν τρεις συνεδριάσεις.

Στο πλαίσιο των εορτασμών για τα διακόσια χρόνια της Επα-νάστασης του 1821, η Ένωση Ελλήνων Ποινικολόγων και η Ένωση Ελλήνων Νομικών e-Θέμις ανέλαβαν κοινή πρωτο βουλία με σκοπό να αναδειχθεί η ευρύτερη σημασία της

Εδουάρδου Μάσσωνος και των συνηγόρων υπερασπίσεως

Σε αυτό το τεύχος

Νομοθεσία

- Η «βέβαιη» ζημία στο έγκλημα της απιστίας (άρθρο 390 ΠΚ): Μια δογματική παρθενογένεση:
- 4 Νομολονία
 - Δυνατή η εξέταση μαρτύρων από τον εισαγγελέα κατά τη διενέργεια της κύριας ανάκρισης: αφορμή την υπ' αριθμ. 2/20: . 4 Συντ.) - Α. Ζαχαριάδης
 - Η νομολογιακή προσέγγιση του άρθρου 237 ΚΠΔ για τη μετάφραση ουσιωδών εγγράφων της ποινικής διαδικασίας Ε. Τσαγκαράκη
- · Υπεξαίρεση χρημάτων κοινού λογαριασμ από συνδικαιούχο εντολοδόχο Σημείον
- Ευρωπαϊκό Ένταλμα Σύλληψης
 - · Το εύρος του δικαιώματος δικαστικής ακρόασης του εκζητουμένου σε αντιπαραβολή προς την αρχή του τυπικού ελέγχου στο πλαίσιο του άρθρου 11 στοιχ. ζ΄ περ. ι) Ν. 3251/2004 (Ευρωπαϊκό Ένταλμα Σύλληψης) - Η. Σπυρόπουλος
- - Εκδήλωση στο πλαίσιο του εορτασμού των 200 ετών από την Ελληνική Επανάσταση

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

κλιμάκωση με την υψηλού ήθους άρνηση του Αναστάσιου Πολυζωΐδη και του Γεωργίου Τερτσέτη να υπογράψουν την θανατική καταδίκη των δύο αγωνιστών της ελευθερίας.

Η ποωτοβουλία μας έχει δύο σκέλη: Τον ερχόμενο Σεπτέμ βριο (σε ημέρα που θα ανακοινωθεί) θα πραγματοποιηθεί επιστημονική ημερίδα, στην οποία θα συζητηθούν ιστορικές πολιτειακές-συνταγματικές και ποινικ(οδικονομικ)ές όψεις της δίκης· και την 7η Οκτωβρίου θα παρουσιαστεί στο Ωδείο Ηρώδου του Αττικού για πρώτη φορά το θεατρικό έργο «Η Δίκη του Θεόδωρου Κολοκοτρώνη». Λεπτομέρειες για τους εθελοντές συντελεστές αυτής της παράστασης θα βρείτε στις επόμενες σελίδες.

Σας ευχόμαστε καλό καλοκαίοι με μνεία!

Ηλίας Γ. Αναγνωστόπουλος Πρόεδρος της Ένωσης Ελλήνων Ποινικολόγων

Η ΕΝΩΣΗ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΝΙΚΟΛΟΓΩΝ και η ΕΝΩΣΗ ΕΛΛΗΝΩΝ ΝΟΜΙΚΩΝ e-ΘΕΜΙΣ

υπό την αιγίδα της Επιτροπής «Ελλάδα 2021»

στο πλαίσιο του εορτασμού των 200 ετών από την Ελληνική Επανάσταση

παρουσιάζουν την 7η Οκτωβρίου 2021

στο Ωδείο Ηρώδου του Αττικού

το θεατρικό έργο των Μ. Ρέππα – Θ. Παπαθανασίου

«Η δίκη του Θεόδωρου Κολοκοτρώνη»

Δείτε αναλυτικά τους συντελεστές στη σελ. 11!

NOVA CRIMINALIA No 13

$N O M O \Theta E \Sigma I A$

Η «βέβαιη» ζημία στο έγκλημα της απιστίας (άρθρο 390 ΠΚ): Μια δονματική παρθενονένεση: Ιωάννης Κ. Μοροζίνης

Δικηγόρος, Δ.Ν. Ειδικός Επιστήμων Νομικής Σχολής Δ.Π.Θ.

ατά την απολύτως κρατούσα άποψη και υπο

Κατα την απολυτως κρυτέσους αποφέριστος το την ισχύ του ΠΚ 1950 η (μη εγγύτερον τότι στο γράμμα της διατάξεως προσδιοριζόμενή ζημία στην αλλότοια περιουσία έπρεπε να είναι βέ-

Μολονότι η προσθήκη του επιθετικού προσδιορισμού «βέβαιη» στο γράμμα του άρθρου 390 ΠΚ 2019 δεν φαίνεται υπό αυτά το πρίσμα να επέφερε κάποια ουσιαστική μεταβολή στη δογματική της απιστίας, αφού το «βέβαιον» γινόταν παγίως ερμητωτη της απιστώς φου το χερμούον γηνοσιάν παγιώς ερμή-νευτικώς δεκτό ως άγραφο προσδιοριστικό στοικείο του αδιοποίνου αποτελέσματος, έχοντας μάλιστα τύχει ικανής δογ-ματικής επεξεργασίας επί τέσσερις και πλέον δεκαετίες, παρατηρείται νεωστί ένα ισχυρό ρεύμα στη θεωρία, το οποίο φαίνετα να αντιλαμβάνεται την προϋπόθεση αυτή ως δογματική παρθενογένεση που αποκλείει την υπαγωγή του κινδύνου περιουσια κής βλάβης στην αντικειμενική υπόσταση της απιστίας υπό το

- Ανδροωίδεης, ΠοινΧρ. 1975, 164+ Αναγνωστόπουλος, Ζητήματα απιστίας, 2003, α. 61 επ., 64 επ.: Μυλωνέπουλος, Ποινκά Δίκαιο Ειδικά Μέρος¹, 2016, α. 390 επ.: Παποδαμάτης, Τα περιουοιακά εγκλήματα2, 2016 α. 196+ ΣυμβΕφ.Λαρ. 47/12008 Ποινών. 2010, 32.
- Ανδρουλάκης, ΠοινΧρ 1975, 169-170 και υποσημ. 29.
- ρμουσιαχή, πουτόρι (1975), 102-170 και υποσημές. Αμωνόπουλος, ΕιδίΜ⁴, σ. 590 επ.- Αναγνωστόπουλος, ό.π., σ. 58 επ.-παδαμάκης, ό.π., σ. 196-197· αναλυτικά το πρώτον ο Ν. Ανδρου-ιης, ΠοινΧρ 1975, 161 επ.
- NOVA CRIMINALIA No 13

νέο ΠΚ. Ήδη από τα πρώτα βήματα του νέου ΠΚ 2019 ο Δημήτραικας⁶ υποστήριξε ότι η συγκεκριμένη προσθήκη στο γράμμα της διάταξης «οριοθετεί το βαθμό της περιουσιακής προσβολής στο αδίκημα της απιστίας ως επενεκθείσα βλάβη (; βέβαιη ζημία), η οποία τηριστικά βεβαιότητας και οριστικότητας εν ταυτώ, αποκλείοντας από το πεδίο της προσβολής, που απαιτείται να προκληθεί, τον (πιο προωθημένο) κίνδυνο μείωσης της υπό διαχείριση περιουσίας...» και « ... κλείνει οριστικά και το συναφές ζήτημα που απασχολούσε τη νομολογία, δηλαδή το ζήτημα του κινδύνου μείωσης της περιουσίας ως περιουσιακής ζημίας στο ολοκληρωμένο έγκλημα της απιστίας». Την άποψη αυτή συμμερίζεται επίσης ο Χούρσογλου⁶

Η αντίληψη όμως αυτή δεν διεκδικεί δάφνες πρωτοτυπίας. αφού και υπό τον παλαιό ΠΚ είχε υποστηριχθεί ότι η (άγραφη τότε) προϋπόθεση του βεβαίου της ζημίας αποκλείει την υπαγωγή του κινδύνου για την περιουσία στην έννοια της ζημίας κατ' άρθρο 390 ΠΚ⁷. Ουδέποτε όμως η άποψη αυτή επικράτησε, διότι κατέληγε στον εξοβολισμό από το πεδίο εφαρμογής του ά. 390 ΠΚ 1950 της λεγόμενης πιστωτικής απιστίας, δηλαδή της συνηθέστερης στην πρόξη περίπτωσης, όπου η ζημία έγκειται σε συγκεκριμένη διακινδύνευση της περιουσίας, διότι ο κίνδυνος γι' αυτή συνιστά οικονομικώς ουσιαστική επί τα κείρω μεταβολή της περιουσίας του φορέα (χορήγηση δανείς σε οφειλέτη αφερέγγυο, ενώ η αδυναμία επιστροφής του δανείου είναι υφιστάμενη και διαννώσιμη ήδη κατά τη σύναψη της δανειακής σύμβασης)8. Ας μη λησμονείται μάλιστα ότι ο Ν. Ανδρουλάκης είχε συγγράψει την περίφημη μελέτη του στα Ποινικά Χρονικά του 1975 επ' ευκαιρία μιας γνωμοδοτήσεως για ζήτημα πιστωτικής απιστίας, στην οποία του είχε τεθεί ακρι-βώς αυτό το ερώτημα: «Είναι, ειδικότερον, νόμω δυνατόν να θεωρηθεί ως επελθούσα ήδη περιουσιακή ζημία εν τη εννοία του άρθρου 390 μια απλή διακινδύνευσης των περιουσιακών δεδομένων του παθόντος;»⁹. Η μελέτη αυτή συνιστά μετά βεβαιότητας την εγγοιολογική μήτρα αυτής της προσθήκης στο ράμμα του νόμου. Επομένως η αναβίωση της άποψης περί τοκλεισμού κάθε κινδύνου για την περιουσία από την έννοια της ζημίας προϋποθέτει οπωσδήποτε απομάκρυνση από την γηση του «βεβαίου» σύμφωνα με τον εμπνευστή τοι

του προσδιορισμού «βέβαιη» στο ά. 390 ΠΚ 2019 ο νομοθέτης

- * Νονα Cummala 8, /.
 * Νονα Cimmala 11, 6. Ονι όμως ο Παπουμούκου, Το οδίσιμα της απαιτίας στο νέα Π.Κ. ως καροκτηριστικό παράδειγμα του νέου έκασιπολιτικού μοντέλου προστασίας των ενιόμων σγεθών της ιδιοκτηρίας και περιουσίας, Εσήγηση στην ΕΣΔ. στις (7-10-2019 (διαθέσμο στο δικτιανότ της τόπο http://www.exig/mes/images/stories/pdf/epimorfosi/2019/pattp://www.exig/mes/images/stories/pdf/epimorfosi/2019/pattp://www.exig/mes/images/stories/pdf/epimorfosi/2019/pattp://www.exig/mes/images/stories/pdf/epimorfosi/2019/pattp://www.exig/mes/images/stories/pdf/epimorfosi/2019/pattp://www.exig/mes/images/stories/pdf/epimorfosi/2019/pattp://www.exig/mes/images/stories/pdf/epimorfosi/2019/pattp://www.exig/mes/images/stories/pdf/epimorfosi/2019/pattp://www.exig/mes/images/stories/pdf/epimorfosi/2019/pattp://www.exig/mes/images/stories/pdf/epimorfosi/2019/pattp://www.exig/mes/images/stories/pdf/epimorfosi/2019/pattp://www.exig/mes/images/stories/pdf/epimorfosi/2019/pattp://www.exig/mes/images/stories/pdf/epimorfosi/2019/pattp://www.exig/mes/images/stories/pdf/epimorfosi/2019/pattp://www.exig/mes/images/stories/pdf/epimorfosi/2019/pattp://www.exig/mes/images/stories/pdf/epimorfosi/2019/pattp://www.exig/mes/images/stories/pdf/epimorfosi/2019/pattp://www.exig/mes/images/stories/pdf/epimorfosi/2019/pattp://www.exig/mes/images/pdf/epimorfosi/2019/pattp://www.exig/mes/images/pdf/epimorfosi/2019/pattp://www.exig/mes/images/pdf/epimorfosi/2019/pattp://www.exig/mes/images/pdf/epimorfosi/2019/pattp://www.exig/mes/images/pdf/epimorfosi/2019/pattp://www.exig/mes/images/pdf/epimorfosi/2019/pattp://www.exig/mes/images/pdf/epimorfosi/2019/pattp://www.exig/mes/images/pdf/epimorfosi/2019/pattp://www.exig/mes/images/pdf/epimorfosi/2019/pattp://www.exig/mes/images/pdf/epimorfosi/2019/pattp://www.exig/mes/images/pdf/epimorfosi/2019/pattp://www.exig/mes/images/pdf/epimorfosi/2019/pattp://www.exig/mes/images/pdf/epimorfosi/2019/pattp://www.exig/mes/images/pdf/epimorfosi/2019/pattp://www.exig/mes/images/pdf/epimorfosi/2019/pattp://www.exig/mes
- α. 5. ο ο οποίος δεκεται ου το «ξεβρίσον» της ζημίος «θέεωρετον φωιακά από την επιστήμη ως λόγορας στοικείος και του παλαιού ά. 390 ΓΙΚ», ώστε «ενόψει της ρητής κατοχύρωσής του στο νέο ά. 390 ΓΙΚ η αποδεκική τεκμηρίωση της τέλεσης του αδικήματος γίνεται πλέον πολύ πο δύσκολή ...» και συνεπώς κλίνει μάλλον προς την παραδοσιακή αντίληψη.
- Νισυραίος, ΝοΒ 1991, 1069 επ. Συλίκος, ΠραξΛογΠΔ 2004, 357 επ.

$N O M O \Lambda O \Gamma I A$

επέλεξε ως ορθότερη τη μηδέποτε κρατήσασα μειοψηφική αποψη όσων υποστήριζαν ότι ο άγραφος τότε, πλην πανταχόθεν γενόμενος δεχτός, προσδιορισμός-περιορισμός της ζημίας του ά. 390 ΠΚ, συνεπάγεται τον πλήρη εξοβελισμό της συγκεκριμένης διακινδύνευσης της περιουσίας από το πεδίο εφαρ μογής της διάταξης. Τουναντίον, πειστικότερη είναι η εκδοχή ότι ο ιστορικός νομοθέτης ακολούθησε την επί τέσσερις και πλέον δεκαετίες δογματική πεπατημένη του περιορισμού σε έλλογο επίπεδο της υπαγωγής του ικνδύνου για την περιουσία στην έννοια της ζημίας κατά τη διδασκαλία του Ν. Ανδρουλάκη, ο οποίος εισήγαγε και καθιέρωσε την έννοια της «βέβαιης» ζημίας στην ελληνική ποινική δογματική, λαμβάνοντας μάλιστα υπόψη και την περαιτέρω δογματική επεξεργασία αυτής από τον Η. Αναγνωστόπουλο στην κλασική μονογραφία του για την απιστία¹⁰. Προς την κατεύθυνση αυτή συνηγορεί το εξής ιστο-ρικοβουλητικό επιχείρημα από τις προπαρασκευαστικές εργασίες για την κατάρτιση του νέου ΠΚ.

Είναι γεγονός ότι ούτε η απολογική έκθεση επί του τελικού σχεδίου ούτε η απολογική έκθεση επί του σχεδίου της Επιτροπής Μανωλεδάκη / Καστανίδου (2011) περιλαμβάνει ειδικές απιολογίες για τη διάταξη περί απιστίας. Δοιτόσο, η αιτιολογική έκθεση επί της αναθεώρησης του τελευταίου από την Επιτροπή υπό την προεδρία του Β. Μαρκή διαλαμβάνει αιτιολογίες υπό το (α. 317 αυτού, όπου προβλέπεται (με την ίδια πάντα διατύπιαση) το αδίκημα της απιστίας. Παραπέμπει δε για την ερμηνεία της διάτοξης στα δύο κλασικά έργα της ελληνικής βιβλιογραφίας,

ήτοι την μελέτη του Νικολάου Ανδρουλάκη στα Ποινικά Χρονικά του έτους 1975¹¹ και την (μέχρι στιγμής μοναδική στην ελλη-νική βιβλιογραφία) μονογραφία του Ηλία Αναγνωστόπουλου (1996, 2003), και αναφέρει χαρακτηριστικά: «Γία τη στοιχειοθέτηση της απιστίας προσαπαιτείται η επαγωγή βλάβης (ζημίας) στην ξένη περιουσία (βλ. Αναγνωστόπουλου, ό.α.π., σελ. 56). Με το άρθρο 317 του Σχεδίου ήδη απαιτείται για την κατάφαση της αντικειμενικής υπόστασης του εγκλήματος η βεβαιότητα ως προς την πρόκληση της ζημίας, με την ανάδειξη και του στοιχείου αυτού (βέβαιον της ζημίας) σε ρητά προβλεπόμενο στοιχείο της αντικειμενικής υπόστασης». Συνεπώς δεν υπήρχε πρόθεση να μεταβληθεί η παραδοσιακή δογματική της απιστίας με την εισαγωγή ενός πρωτόλειου στοι-χείου στην αντικειμενική υπόσταση, αλλά να αποτυπωθεί στο γράμμα της διάταξης η μέχρι τότε δογματική εξέλιξη.

Ο ιστορικός νομοθέτης δεν θέλησε να αποκλίνει από την επί δεκαετίες δογματική επεξεργασία του στοιχείου του «βεβαίου» της ζημίας, ως περιορισμού μόνον της υπαγωγής της συγκεκριμένης διακινδύνευσης στην έννοια της ζημίας σε σχέση με τα επί απάτης κρατούντα και όχι ως αποκλεισμού κάθε κινδύνου για την περιουσία από την έννοια της ζημίας. Τέτοια χαλάρωση του ποινικού κολασμού των εσωτερικών περιουσια-κών προσβολών σε σημαντικούς τομείς οικονομικής δραστηριότητας δεν ήταν, ούτε μπορεί να ήταν, στις προθέσεις του ιστορικού νομοθέτη, επιβραβεύοντας – για να θυμηθούμε τον N. Ανδρουλάκη – τους «ήρωες του «δανεικά και αγύριστα»» 12.

Δυνατή η εξέταση μαρτύρων από τον εισαγγελέα κατά τη διενέργεια της κύριας ανάκρισης;

(με αφορμή την υπ' αριθμ. 2/2020 ΔικΣυμβ άρθρου 86 παρ. 4 Συντ.)

Αθανάσιος Κ. Ζαχαριάδης Επίκ. Καθηγητής ΑΠΘ, Μέλος ΔΣ ΕΕΠ

4 του Συντάγματος (και άρθρου 8 του 1 3126/2003 απασχόλησε το ακόλουθο ιδιαίτερα ενδιαφέρον δικονομικό ζήτημα: Ο εισαγγελέας, ο οποίος παρευρίσκεται, κατ' άρθρο 30 παρ. Ι εδάφ. β΄ ΚΠΔ, κατά τη διάρκεια εξέτασης μάρτυρα, έχει το δικαίωμα να τοι υποβάλει, μέσω της ανακρίτριας, ερωτήσεις ή να του ζητήσε διευκρινίσεις σχετικά με την κατάθεσή του;

Με το υπ' αριθμ. 2/2020 βούλευμά του, το συμβούλιο προέκρινε κατά πλειοψηφία ως ορθότερη την αποφατική λύση, δεχόμενο με σύντομη αιτιολογία ότι ο εισαννελέας «κατά τη διενέργεια του ανακριτικού έργου, παρευρισκόμενος (παριστάμενος), δεν δύναται να έχει ανάμειξη όπως να υποβάλλει ερωτήσεις ή να κάνει υποδείξεις στον ανακριτή κατά τις ανακριτικές πράξεις»

Αντίθετα, στην εισαγγελική πρόταση, που συγοδεύει το παραπάνω βούλευμα, διαβάζει κανείς τις ακόλουθες σκέψεις: «...μια απλή και μόνο, διακοσμητικού χαρακτήρα παρουσία του εισαγγελέα, κατά τη διεξαγωγή ανακριτικών πράξεων, είναι απολύτως ασύμβατη με τις προμνημονευθείσες διατάξεις. Κατά συνέπεια η παράσταση του εισαγγελέα κατά την εξέταση του μάρτυρα πρέπει, κατά τον νομοθέτη, να είναι ενεργός και ουσιαστική στην αναζήτηση της αλήθειας και όχι απλά τυπική, ως οιονεί επόπτη του ανακριτή ή απλού παρατηρητή, χωρίς βέβαια να υποκαθιστά τον ανακριτή στο έργο του...» (βλ. προς την ίδια κατεύθυνση Α. Τριανταφύλλου, Ο ρόλος του εισαγγελέα στο στάδιο της κύριας ανάκρισης και στην ενδιάμεση διαδικασία, ΠοινΧρ 2021, σελ. 81 επ. βλ. ακόμη ΒουλΣυμβΕφΠειρ 293/2009, Αρμ. 2010, σελ. 550, όπου παρατηρήσεις Κ. Σοφουλάκη)

¹¹ ΠοινΧρ 1975, 161-170. κης, ΠοινΧρ 1975, 161-162.

Τέλος, μία πρόσθετη παρόμετρος -ακεπικά με το ανάτσιοκο δικαίωμα του κατηγορουμένου- εκτίθεται στη μειοψηφία του παραπάνια συμβουίλου, η αποία, δεκόμενη ότι ο εισαγγελέας έκει το δικαίωμα να υποβάλλει ερωτήσεις στους εξεπάζημε νους μόρτυρες, συμπληρώνια ότι κ.ι. κατά τη διεκέργεια της ανεκριπικής πράξης της εξέτασης μόρτυρα δεν προσβάλλονται τα υπερασποιανά δικαιώματα του κατηγορουμένου, εφόσον αυτός σύμφων με το άρθης 92 παρ. Ι ΚΓΔ ως διάδικος δικαιοιάται να παρέστατο με συνήγορο σε κάθε ανακριπική πράξη, με εξαίρεση την εξέταση των μαρτύρων, εκτός αν πρόκειται για την περίπτωση της παρ. 2 του άρδους 220 ΚΓΔ...»

2. Εικονώντας από την τελευταία αυτή θέτη της μειοψηρίας είναι πράγματι ακριβές ότι η πράβλεψη του άρθρου 92 παρ. 1 ΚΤΙΔ αποκλείε, κατ' εξαίρεση τους διοδίκους και εν προκεμένω, τον κατηγορούμενο, από την παράσταση κατά τη διένεγγεια της ανακριτικής πράβτη τις εξέτασης των μαρτύρων (και των κατηγορούμενων), πλην της περίπτωσης που α αναμτής, κατά τη διάρκεια της κύριος ανάφρισης, θεωρεί πθονώς οδύνατη την εμφάνιση κάποιου μάρτυρα στο ακραστήριο, οπότε οφείλεν οι καλέντε τους διοδίκους ή τους συνηγόρους τους να ποραστούν στην εξέτασή του.

Για την τελευταία αυτή διάταξη είχε γίνει εκτενής συζήτηση στα τλαίσια της αναθεωρητικής επιτροπής του προϊσχύσαντος ΚΠΔ και είχε υποστηριχθεί σθεναρά η αντίληψη, κατόπιν σχετικής προτάσεως του Α. Γεωργίου, ότι ο συνήγορος του κατηγορουμένου επιτρέπεται να παρίσταται γενικώς κατά την γερουρένου επιβρετίεται να ποριστικτά γενικών, κατά τη εξέταση των μαρτύρων ενώπιον του ανακριτή (βλ. Πρακτικά Συνεδριάσεων των Αναθεωρητικών Επιτροπών του Κώδικος Ποινικής Δικονομίας, τεύχ. Α΄, 1954, σελ. 225-226). Ωστόσο, ο τότε Υπουργός Δικαιοσύνης, κατά την επίλυση σχετικής διχογνωμίας μεταξύ της συντακτικής και της αναθεωρητικής επιτροπής, απέρριψε την παραπάνω πρόταση της αναθεωρητικής επιτροπής (βλ. Πρακτικά, ό.π., σελ. 238-239). Έτσι, η σχε τική δυνατότητα για τον κατηγορούμενο (και τους λοιπούς διαδίκους) προβλέφθηκε μόνο κατ' εξαίρεση (βλ. Πρακτικά ό.π., τεύχ. Γ΄, 1959, επιμ. Γ. Καφετζή, σελ. 93) στην περίπτωση που ο ανακριτής θεωρεί πιθανώς αδύνατη την εμφά κάποιου μάρτυρα στο ακροατήριο (: άρθρο 92 σε συνδ. με 220 παρ. 2 ΚΠΔ), πρόβλεψη, η οποία δεν φαίνεται να εφαρ-μόστηκε ποτέ μέχρι σήμερα στην πράξη (βλ. *Καρρά*, Η κατ αντιδικία εξέταση των μαρτύρων στην ποινική προδικασία ΠΛογ 2009, σελ. 187 επ., 189).

3.- Είναι σσφές ότι η παράσταση του εισαγγελέα κατά τη διενέργεια μιας ανακριτικής πρόξειας και εν προκειμένω της εξέτασης των μαρτύρων, δεν μπορεί να έχει παθητικό-τυπικό χαρακτήρα με την έννοια της μη δυνατάτητας υποβολής εκ μέρους του, δια του ανακριτή, ερωτήσεις ή διευκρνίσεις Μια τέτοια προσέγγιση υποβαθμίζη το ρόλο του εισαγγελές και τον μετατρέπει σε βουβό πρόσωπο. Απά την όλλη μεριά όμως, έναι, κατά τη γκώμη μου, ορθότερο, στα πλαίσια τήρησης της αρχής της ισάτητας των όπλων και μιας κατ΄ αντιδικός εξέτασης των μαρτύρων και στο στόδιο της προδικασίας, να

NOVA CRIMINALIA No 13

επτρέπετα η εκεργής συμμετοκή του εσαγγελία μένο εφόσον διασφαλίζεται η διακηση του αντίστοιχου δικαιώματος του κατηγορουμένου, μέσια του συνηγόρου του. Και τούτο μόνοτα ανεξαρτίτως του αν ο τελευταίος θα έχει τη δυνατότητα να εξετάσει τους μόρτυρες σε επόμενο διοδικοιατικό στάδιο, όπως λ.χ. στην επ' ακροσπαρίου διοδικοιαία (πρβλ. άρθαρ 92 πορ. Ι και 220 παρ. 2 ΚΤΙΔ, καθώς και τη μονογραφία της Δενεσοπολίου, Το δικαίωμα του κατηγορουμένου στην εξέταση μαρτύρων κατηγορίας, 2017, σελ. 103 επ., όπου αναλυτική καταγραφή της ακετικής γυρολογίας του ΕΔΑΔΑ)

Είναι καρακτηριστικό δτι, κατά τη θέσπιση του άρθρου 31 του προϊοκύουντος ΚΤΙΔ ε του αντίστονου, δηλαδή, σημερνού φύρρου 30 ΚΤΙΔ), είκε τονιστεί από τον, σημοντικό διοκνουριλόγο του προηγούμενου αιάνα, Κωνσταντίκο Τοσικαλίζ, ότι κας «γέντα ον Γερμονία δεστάν, οι εισυγλαλίς δεν πράτε να ένα το δικαίωμα να παρίστατα κατά την διακέργειον πασών των σισκριτικών πράξειων, εγό σουν το δικαίωμα τούτι η Διακογρά αργαίτια στο κατηγορούμενου. Δια τις διατάξειας ταύτης ευθύς εξ αρικής δηλούται

"μα «πλήρης» παράσταση του εισαγγελέα κατά την ανακριτική πρόξη της εξέτασης των μαρτύρων, προϋποθέτει την ταυτόχρονη παρουσία και αντίστοιχη παροχή δυνατότητας ενεκρητικής συμμετοχής του συνηγόρου του κατηγορουμένου "

αναφέρθηκε, δεν θεσμοθετήθηκε αντίστοιχο δικαίωμα για τον κατηγορούμενο, παρά μόνο, κατ' εξαίρεση, στην περίπτωση του άρθρου 220 παρ. 2 του, πρώην και νυν, ΚΠΔ.

4.- Εν ταύτοις, ο τρόπος και η εν γένει «κατεύθυνση», με την αποία υποβάλλονται οι εραυήσεις και ζητούνται οι επραφίτερη σημοσία για την τελική αξοιλόγηση και συνεστίμηση του αποδεκτικό ύμενοι, η οποία θα λάβει κόρα ορκικά από το δικαστικό αυμβούλιο και τον εισαγγελέα στα πλαίσια της ενδιάμεσης δια να εδιώσεια την υπόθειοη στο ακροστήριο. Π' αυτό, κατά την προσωπική μου αντύλημη, μια «πλήρης» παράσταση του εσαγγελέα κατά την αναφτική πόρξη της εξέτασης των μαρτύρων, προϋποθέτει την ταυτόχερονη παρουσία και αντίστοικη παρουτό δινατιάτητας ενεργητικής συμμετικής του αντίλησης του κατηγορουμένου, προκεμελύρου να διασφελίζεται η τήριοη του κατηγορουμένου, προκεμελύρου να διασφελίζεται η τήριοη της αρχής της ισότητας των όπλων και της κατ' αντιδικία διεκοινικής του της σότητας των όπλων και της κατ' αντιδικία διεκοινικής του του.

Η νομολογιακή προσέγγιση του άρθρου 237 ΚΠΔ για τη μετάφραση ουσιωδών εγγράφων της ποινικής διαδικασίας

Ειρήνη Ι. Τσαγκαράκη Δικηνόρος Ι.Ι.Μ. Δ.Ν.

Σ ύμφωνα με την παρ. Ι του άρθρου 237 μενους ιστό ενε κατανορόν τη λίλα, στους υπόπτους ή στους κατιγορού-μενους ποι δε κετανορόν τη γλώσσα της ποινικής διοδικασίας, παρέκεται εντός, ειλόγου χρονικού διαστήματος γραπτή μετάφραση των ουσιωδών εγγράφων ή χωρίων εγγράφων της διοδικασίας. Στην ίδια παράγραση οινικατιόγονται οι οπαράδιτης ποι συνεπάγονται στέρηση ελευθερίας, τα έγγραφα απαγγελίας κατηγορίας, το κλητήριο θέσπισμα και το παραπεμπτικό βούλευμο, και οι σχετικές με την κατηγορίο δικαστικές αποφάσεις.

Το ανωτέρω άρθρο προστέθηκε στον ΚΠΔ ως άρθρο 236Α προκειμένου να ενσωματαθεί στην ημέτρη έννομη τάξη η Οδηγία 2010/4/ΕΕ σεκτικά με το δικείωμα σε διερμγεία και μετάφραση κατά την ποινική διαδικασία κλιτι³ Από το άρθρο 3 παρ. 1 της Οδηγίας και από τα Σημεία 14, 30 του Προσμίου αυτής προκίπει ότι η υποκρέωση των αρών προς μετάφραση των ουωιδών κηγράφων αποσκοπεί στη διασφόλιση της πλήρους και αποτελευματικής άκκησης των υπερασπατικών δικαιωμάτων των κατηγιορομένων που δεν κατανοσούν τη γλώσσα της ποινικής διοδικασίας στο πλαίσιο της ικονοποίησης του δικαιώματός τους για δίκιση δίκη (άρθρα 6 ΕΣΔΑ, 47 και 48 παρ. 2 του Χάρτη των Οξειλωδών Δικαισμάτων).

Τα δικαστήρια της χώρος μας παγίως πλέσν ονογνωρίζουν την υποχρέωση των ορχών προς παροχά μετάφρασης των εγγρέφων απογγελίας κατηγορίας στους κατηγορούμενους που δεν γνωρίζουν τη γλώσσα της διαδικασίας (ΑΠ | 1369/2018, ΤΟ ΕΘ/49Α ΣυμβΑΠ | 1750/2016, δημοιοιειμώνη στη ΝΟΜΌΟ, ΣυμβΑΠ | 1439/2018, ΠοινάΔνη 2019/486, ΤριμέφιΚανΑΘ 3342/2016, ΓΙΧ ΞΣΤΙ627, ΤριμέφιΚανΑΘ 3754, 4265/2016, ΓΙΧ ΞΖΤΙ627, Πημίδρι 4987/2016, ΓΙΧ ΞΖΤΙ627, ΓΙΚ ΕΙΣΤΙΚΕ ΕΙΚΑΙ ΕΙΚΑΙ

Ξεχωριστή μνεία αξίζει να γίνει στην υπ' αριθμ. 3242/2016, εκδοθείσα στην γνωστή υπόθεση (σίεπενες», απόφαση του Τρμελούς Εφετείου Κανέτων Αθηνών (ΤΙΧ ΞΣΤ/627). Το Εφετείο, αναγνωρίζοντας την σωρότητα της επίδοσης της κλήσης και του παραπεμπικού βουλεύματος προς τους μη γνωρίζοντες αυτήν κατηγορουμένους μόνον στην ελληνική γλώσσα, κήρυξε απαράδεστη τη συζήτηση και σνέβολε συτήν προκειμένου να

Τε χημειωτέον ότι προ της προσθήκης του άρθρου 236Α στον ΚΠΔ το δικουτήρια της κώρος μας δεν θεωρούσον σναγκαία τη μετάροση των κατοδικουτικών αποφάσεων (ΑΠ 1852/004, ΓΤΚ ΝΔ/41), αλλά αύτε και τη μετάφροση του κλητηρίου θευπίσμετος ήτου προσπεριπικού βουλιδιμικός στον αλλόγλωσου κατιπροσώμενο όταν αυτός είκει προηγουμένως ποροσιαθεί στην προδικοιοίο με διερμηνέα (δετε: ΑΠ 1064/2000, ΓΤΚ ΝΑ/325, Εφθεο 814/2000, Αρμ. 2001/113, ΑΠ 265/1986, ΝΑΒ 1966/99).

NOVA CRIMINALIA No 13

επαναληφθούν οι πράξεις της προπαρασκευαστικής διαδικασίος (επίδοση μεταφράσεων του παραπεμπτικού βουλεύματος και της νέας κλήσης στους αλλόγλωσσους κατηγορούμενους).

Ιδιάτερα σημοτική είναι και η πιο πρόσφατη, τιπ' αρτίβμι 1369/2018 απόφαση του Ανωμοιικού Δικαστιρίου της χώρος μας (ΠΧ ΞΘ/19/8), με την οποία απορρίφθηκε η αίτηση αναίρεσης του Εσαγγελέα Προιτοδικών Σερράν κατά αποφάσεως του Τριμελούς Πλημιλείου Σερράν. Με την τελευταία το δικαστήριο της ουαίας είκε κηρίδεα αποφάδεικη τη συζήτηση της υπόθεσης και είκε παίσει οριστικά την εις βάρος των αλλό-λωσαν κατηγορομείνων ασκηθείσει ποινική διώτη λόγω παραγραφής, επειδή το κλητήριο θέσπισμα δεν είκε επιδοθεί σε εκείνους μεταφρασμένο σε γλώσσα που κατανοιούσαν ετές πέντε ετένα από τον χαγον τέλενος της αποδιδόμενης σε εκείνους πράξης. Ο ΑΠ έκρινε ότι ορθώς σκυμάθηκε το κλητήριο θέσπισμα λόγω μη επίδοσης μετάφρασης ουτού, αφού η ευσαγγελική αρκή διέθετε επαρκή χρόνο για να παράσκε επίσημη μετάφραση επισημοίνοντος επιπροσθέτως πως το γεγονός ότι οι κατηγοροφίσμοντο επισησωπήθηκαν από Έλληνες δικηγόρους δεν συνεπάγεται άνευ επέρου και παραίτησή τους από το δικαίωμό τους να λάβουν γνώση της κατηγορός σε γλώσσα ποι καταγνορούς σεγούσος σεν διαθασί ποι καταγγορούς σεγούσος σεν διαθασί πόνει επέρου και παραίτησή τους από το δικαίωμό τους να λάβουν γνώση της κατηγορίος σε γλώσσα ποι καταγνορούσος.

Εν αντιθέσει πόντως προς την προαναφερθείσα νομολογιασή προσέγγιση για τα έγγγραφα απαγγελίας κατηγιορίας, σε ότι αφορά την υποχείωση μετάφορασης των σκετιών με την κατηγιορία αποφάσεων και των αποφάσεων που συνεπάγονται τη στέρηση της ελευθερίας η νομολογία των πονικών δικαστηρίων μος είναι πενικοπί.

α) Ειδικώς για τις ακετικές με την κατηγορία αποφάσεις, ο Άρισος Πάγος έχει αποφανθεί μέχρι στυγής μόνον για τη μετάφροση απόφασης ποι αποτευλεί τη βάση για την εκτέλεση ευρωπαίκού εντάλματος αύλλημης. Με το υπ' αριθμ. 1224/20.18 βούλιευμά του (δημοσιευμένο σε «ΙΖΟΚΡΑΠΤΑΣ»), το Συμβούλοι του ΑΠ έκανε δειστά το αίτημα αναβούλς εκδίκασης της έφεαης του ομιλούντος την αγγίνική γλώσσα και αγνοούντος την ελληνική γλώσσα λυπτραλού εκζητούμενου κατά του εκκολουμένου βουλιέσματος του Συμβουλίου Εφετάίν Αθηγών που είχε γνωμοδοσήσει υπέρ της έκδοσής του στις Αρχές της Δημοκραίος μέζε κάφο διεμριγεία προς τον κατηγορούμενο. Ομοίος, ο ΑΠ (και πλίλι σε Συμβούλιο) ανέβολε με του "αριθμ-

² Ος «προσωρινή παροφωνία» θα μπορούσε να χαροκτηριστεί η ΑΠ 1685/2017 (ΤΚ ΣΘ/97), με την οποία σωρεθηκε ελλείξει οπλοίνης απάρσα του Μονουμότο (Τλημέκου Αληνάν, με την οποία είκε νηρωκθεί απαρόδεται η συζήτηση της ιποθέσεης λόγω η επίδοσης απον κεί Τολλεγόδε καιτηγορούμενο του κλητιρίου θεσιπόματος σε γιώσοσ που κατονοσύσε. Η δε τιπ' αρθώ, με την οποία απορρέφηκε η σωτηθείδα από τον κατηγορούμενο άτηση ανοίρεσης, μεταξύ άλλων, λόγω απόροιμης του απέματος μετάφοσης ουσωδών εγγυόρεων (μεταξύ των οποίων το υλητιρίου δέστοισμα και η εισκολυμόγια πάρσοης δεν οποίελει δήθμα προς τα πίσων, καθώς στην υπόθεση συτή γειθήνες επί της σωσίας σα υπηγορούμενος γνωρίδες επαροίες την ελλεγοί γιλούρος.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ

1439/2018 βούλευμά του (ΠοινΔ/νη 2019/486) την εκδίκαση της έφεσης αλλοδαπού υπηκόου κατά του βουλεύματος του Συμβουλίου Εφετών Θεσσαλονίκης, το οποίο είχε γνωμοδοτή-ασι υπέρ της κόδοσής του στις Αρικές της Δημοκρατίος της Γαλλίας, ειακότου μεταφροστεί στη ρωσική γλώσσα το βούλευμα και το ευραπαϊκό δνταλμα σύλληψης που είχαν εκδώσει σε βάρος του οι γαλλικές αρχές.

Τα δικαστήριά μας δεν φαίνεται εντούτοις να έχουν ασχοληθεί ιδιαιτέρως με την παροχή γραπτής μετάφρασης της, επίσης υποχρεωτικώς μεταφραστέας, καταδικαστικής απόφασης

τα δευτεροβάθμια δικαστήρια οφεί λουν να κηρύασουν απαράδεκτη τη συζήτηση της έφε σης σε περίπωση που διαπιστώνουν ότι δεν έχει μετα φραστεί η εκκαλου μένη στη γλώσσα που εννοεί ο κατη γορούμενος και να διατάσσουν τη με τάφραση αυτής ?" πρωτοβάθμου δεκοιτηρίου σε βάρος αλλάγλωστου κατηγορούμενου³. Κα τούτο παρά το γεγονός ότι η δικονομική βλάβη που υφίστατα ο κατηγορούμενος ελλέψει μετάφρασης της εκκαλουμένης συνάσται στο γεγονός ότι αποστερείται το δικαίωμά του να λάβει γνώση του σκεπτικού της καταδίκης του. Συνεπεία τούτου ο κατηγορούμενος δεν είναι σε θέση να εντοπίσει τα αποδεικτικά μέσα ποι ξιολόγησε να ουαιδέη το δικαστήριο που εξέδωσε την απόφραση ούτε βεβάίας να συνερούσει τα επισειρήματο που αυτό επικλέστηνε για τη θε-

μελίωση της σε βάρος του απόφασης.

Ανεξαρτήτως πόντως της μέχρι τούδε ένδειας αποφάσεων για τη μετάφραση της εκκολουμένης απόφασης στον αλλόγλωσο κατηγορούμενο, τα δευτεροβάθμια δικαστήρια σφείλουν να κηρύσσουν αποράδεκτη τη συζήτηση της έφεσης σε περίπτωση που διαποτώνουν ότι δεν έκει μεταφοραστεί η εκκολουμένη στη γλώσσα που ενναεί ο κατηγορούμενος και να διατάσσουν τη μετάφραση συτής.

β) Ομοίως, οι εισαγγελικές ορκές οφείλουν να μεριμνούν για την προσή γραπτής μετάφροσης στους αλλόγλωσσους κατυγροσόμενους των αποφάσων που συνεπάγονται η στέρηση της ελευθερίος τους. Η προφορική μετάφροση ή προφορική σύνσιμη του περιεκόμενου των συσιωδών εγγράφων που προβλέπεται στην παρ. 2 του άρθρου 237 εφρμάζεται μόνον σε εξαιρετικά επείγουσες περιπτώσεις, πιο τερίπτωση επιβολής προσωρινής κράτησης*. Εν συνεκεία όμως οι αρκές οφείλουν να παρέκουν εντός ευλόγου χρόνου γραπτή μετάφροση της απόφασης που συνεπάγεται στέρηση τις Ελευθερίος ώπετ να δισαφαλίζεται ότο ικατηροφούμενος ασκεί τα υπερασιπατικά του ικκιώματα στο πλαίσιο μίας

- Για την αναγκαιότητα μετάφρασης αποφάσεων κοθώς και για τη σκετική νομολογία του ΔΕΕ ίδετε Η. Αναγκιατόπουλου, Τα δικαώματα διερμηνείας, μετάφρασης και ενημέρωσης, ΠΧ ΞΘ/2019, 481 επ. 484 επ.
- -69/20/19, 481 επ., 494 επ. 4 18. 1855/2018 βουλεύματα του ΑΠΤ (δημοσιευμένα στην ιστοσελίδα www.areiospages.gr), με τα οποία κρίθηκε ότι το Συμβούλιο Εφετών ορθώς σνικατέστησε τη γραπτή μετάφροση με προφορική λόγω του επείγοντος χαιρακτήσα της διοδικοσίος εκτέλεσης ευφωπαϊκού εντάλματος σύλληψης.

δίκαιης ποινικής διαδικασίας, τουλάχιστον όταν υποβάλλεται αίτημα μετάφρασης αυτής.

Είναι γεγονός ότι στην πράξη σωννά οι συνήγοροι υπερασπίσως ζητούν από τις ασογγελικές και δικαστικές αρκές να δικατικές του τέξουν τη μετάφραση των υποκρετικώς μεταφραστίων ουσιωδών εγγράφων στη γλώσσα που οι εντολείς τους ομικόν, κατράλλοντας μάλιστα πολλές αφορές μεγάλη προσπάθεια να πείσουν τις αρκές ότι ο κατηγορούμενος δεν γνωρίζου την ελληνική γλώσσα. Θα σνέμενε όμως κανείς η πολιτεία να προβίσιεν με δική της πρωτοβουλία στη μετάφραση των ουσιωδών εγγράφων, σε όσες περιππάσες διαιπιστώνει ότι ο ισιποπτά η έκατηγορούμενοι δεν γνωρίζουν την ελληνική γλώσσα, απί να σκαμένει από εκένους να υποβάλουν σίτημα μετάφρασης ή αντιρρήσεις ελλείψει μετάφρασης. Τούτο κατοδιακνίει ότι δυστυχικές η χώρο μος, δίσκα και πλάσν έτη μετά την έκδοση της Οθηγίας 20 (0/64/ΕΕ, δεν αντυλαμβάνεται την παροχή μετάφρασης των συσιωδών εγγράφων ως υποχρέωσή της, με την οποία, αεβόμενη τα θεμελώδη υπεροσπικά δικαώματα των προσώπων που εμπλέκονται σε πονικές διαδικασίες, οφελλα κωρές καθυστερήσεις να συμροφφώνετα.

Υπεξαίρεση χρημάτων κοινού λογαριασμού από συνδικαιούχο εντολοδόχο – Σημείον αντιλεγόμενον Παναγιώτης Α. Καπελούζος

$NOMO\LambdaO\GammaIA$

διότι κη μεταξί τους συμφικία περιέκει ονιγκαίως την πρόσθετη σιιατιηρή συμφικία ότι η κυράτητα των κηριάτων θα περιέθθα στον εντολέα αμέτας με την συλύηση με προσναφύνηση της νομής, διότι μένα έται μπορεί η ενταλή να εκελεπθεί στο όνομα και δια χατημέτων συ ενταλέως». Είναι πρόδηλο ότι το όλο ζήτημα εστιάζεται στο στοκείο του αξένουν που περιέχεται στην σντικειμενική υπόστοση της υπέξειρεσης, κατ' άρθρα 375 ΠΚ. Επειδή ο η μέτετος Πονινικός Κώδικος δεν περιέχει ορισμό για την κυράτητα και ένεκεν της αρχής της εντότητας της εννόμου τάξειας, η έννοια συτή διαπλάσσεται από το σαινό δίκαιου, υπό το φως του αποίου θα συλλυθούν οι νοίσιωτε έννοιες σκόσεις.

 Περί της συμβάσεως εντολής: Εκ του συνδυασμού των διατάξεων 719, 720 και 721 ΑΚ προκύπτει η υποκρέωση του εντολοδόκου να επιστρέψει όσα έλαβε για την διεκπεροίωση της εντολής (λ.κ. χρήματα, εργαλεία, έγγραφα ελτη). Όπως γίνεται πογίως δεκτό, εφόσον δεν έκει συμφωνηθεί άλλως,

έ θα ήταν δικαιοπολιτικά άστοχο να αποστερείται ο εντολέας της προστασίας του ως κύριος και νομέας των πραγμάτων, τα οποία παραδίδει στον εντολοδόχο προς χρήση "?

ικόψει του ενδοτικού κοροικήρο των διατάξεων, ο εντολοδόκος δεν αποκτά κυριότητα ετί συτών και συνεπάς σε περίπωση ιδιοποίησής τους τέλει το οδίκημα της υπεξαίρεσης το συτόγημη προκύπει και από τη γορμματική διατύπωση του άρθουν 719 ΑΚ, η οποία σποκύλει από τις περιπάσεις εκένες που ο νομούτη ρητά επιθυμεί τη μεταββαση κυριότητος, προγμάτων για την ικονοποίηση των σκοπάν της σύμβοσης (βλ. τεκ.

806 ΑΚ). Περαιτέρω, η εντολή εντάσσεται συστηματικά στον ΑΚ στην κατηγορία των εννόμων ακέσεων με περιεκόμενο την προοχή υπροειών ή τη διεξαγωή ξένων υποθέσεων. Σε συνδυασμό, δε, με το ότι εντολοδόχος, στο πλαίσιο της καλής πίστης, οφέλει να ενεργεί με στόχο την κατά το δυνατόν πληφέτερη κανοποίηση και προστασία των συμφεράντων του εντολέως, κρίνεται ότι θα ήταν δικαιοπολιτικά άστοχο να αποστερείται ο εντολέος της προστασίας⁴ του ως κύριος και νομέσς των προγμάτων, το αποία παροδίδει στον εντολοδόχος προς χρήση, διότι αυτό προδήλως δεν συμπλέει με τα συμφέροντά του και δεν συνόδει με το γερνολς ότι η υπόθεση τελείται από τον εντολοδόχο ως «ξέγη».

ΙΙ. Περί της τηρήσεως κοινού λογαρισσμού: Σύμφωνα με το αρ. 1 του ν.5638/1932, σε συνδυασμό με τις διστάξεις των όρθρων 2, παρ.1 του ν.δ. της 17.7/13.8.1923, 411, 489, 490, 491, 493 και 830 ΑΚ, με την κατάθεση χρημάτων σε ανοιικό λογαριασμό δύο ή περισσοτέρων δικαιούνων, η αποία σωινατό σύμβαση ανώμολης παρακαταθήκης, ποράγεται μεταξύ του δέκτη της καταθέσεως και της Τραπέζας ενεργητική εις του δέκτη της καταθέσεως και της Τραπέζας ενεργητική εις

Βλ. αντί άλλων Τουντόπουλο σε ΣΕΑΚ, αρ. 721 ΑΚ, σελ 1366,
 Α. Γεωργιάδη, Ειδικό Ενονικό, 2014, σελ 354, υπ. 89 / Μ. Μαργαρίτη
 - Ά. Μαργαρίτη, Ερμηνεία Ποινικού Κώδικα, 2020, σελ. 1136.

⁴ AK 1094, 1108, 1112, 987, 989, 904 (condictio possessionis), 914 / ΚΠολΔ 733, 936/ ΠΚ 372, 374, 375, 378 (f). ολόκληρον ενοχή, με αποτέλεσμα η ανάληψη των χρημάτων από έναν από του δικαιούκους να γίνεται εξιδίου δικαίου και σε επέρχεται απόσθεση της αντίστονης υποχρέωσης της Τράπεζας ένανα όλων⁶. Συνεπίος, όπως συμβάλει mutatis mutandis και για το δικαιούχο απλού τραπεζίνού λογαρισσμού, ο κάθε συνδικαιούχος με την ανάληψή τους καθίστατα, καταρχήν, κύριος συτών.

ΙΙΙ. Περί των μεταβιβάσεων κυριότητας και νομής: Για τις περιπτώσεις, όπου έχει προηγηθεί σύναψη σύμβασης εντολής είναι, ήδη από παλαιά⁶, γνωστός ο μηχανισμός της επανάκαμψης της κυριότητας των χρημάτων στον εντολέα και της νομής με προαντιφώνηση, όταν ο εντολοδόχος τα αναλαμβάνει από . τον προσωπικό του λογαριασμό ύστερα από σχετικό έμβασμα του εντολέα. Τούτο σημαίνει, όπως δέχεται και η νομολογία. ότι ο εντολοδόχος γίνεται προς στιγμήν⁷ κύριος των αναλη-φθέντων και οι μεταβιβάσεις γίνονται αμέσως μετά από αυτό το νοητό χρονικό σημείο λόγω μιας προκαταβολικά συνομοτο νοιμέο χρόνιου οι μέρο πόνω με μιας προκετεροπίαυ συσγέο λογημένης σιωπηρής συμφωνίας[®] μεταξύ των μερών για την, μετά την ανάληψη, μεταβίβαση της κυριότητας και νομής τους στον εντολέα. Αν και έχουν διατυπωθεί έντονες επιφυλάξεις[®] για το αν η ανάληψη συμβατικής υποχρέωσης για τη διεξαγωγή μιας υπόθεσης συνεπάγεται άνευ άλλου τινός τη συνομολόγηση και μιας σιωπηρής συμφωνίας για (επανα)μεταβίβαση της ο προσπορισμός των χρημάτων στον εντολοδόχο λαμβάνει χώρα μέσω του χρηματοπιστωτικού συστήματος. Με άλλους λόγους, η σιωπηρή αυτή συμφωνία αποτελεί αναπόσπαστο μέρος και συνομολογείται ταυτόχρονα με τη σύμβαση εντολής, ενόψει του περιεχομένου των εφαρμοστέων 713 και 719 ΑΚ (βλ. ανωτέρω ανάλυση υπό Ι), εκτός αν ρητά συμφωνείται ότι τα πράγματα που δίδονται προς διευθέτηση της εντολής μεταβιβάζονται κατά κυριότητα στον εντολοδάχο¹⁰, Άλλως, θα επλήττετο η αυτονομία της ιδιωτικής βουλήσεως, καθώς ο εκάστοτε εντολέας θα γνώριζε ότι εάν παρέδιδε τα προς εκτέλεση της υπόθεσής του χρήματα στον εντολοδόχο μέσω τραπεζικής κατάθεσης, αυτομάτως θα έχανε οριστικά την κυριότητα επ'αυτών, νενονός που αφενός τον δεσμεύει αδικαιολόνητα και

- 5 Βλ. ΑΠ (Πολ) 1462/2006 και 345/2015 / Ψυχομάνη, Τραπεζικό Δίκαιο, 2001, σελ 260.
- Επικού, 2001, θελ αδου. Ε Εφλθ. 3470/1994, εισσγγελικές προτάσεις Δ. Ευθυμιάδη στην ΑΠ 1183/1985 και Π. Ζαβολέα στο ΣυμβΑΠ 1277/1996, Ν. Ανδρουλάσης, «Πονικά Varia», ΠουΧρΜΕ, 1995, Ζ. Φασουλας, 18. Γινωμοδάγηση, ΠουΧγ. 9/1995.
- 7 «für eine juristische-logische Sekunde» κατά τους Γερμανούς, βλ. MünchenerKommentar zum BGB (Oechsler), Ar. 930, S. 1026.
- * Νοητή στο παρ' ημίν δίκαιο η συμφωνία για μεταβίβαση μέλλοντος πράγματος, βλ. σχετικώς Κιτσαρά σε ΣΕΑΚ, αρ.1034, σελ 164.
- Βλ. Ε. Συμεωνίδου Καστανίδου σε Υπερ 1998.937 και Α. Βόμβα στην ΠοινΔικ 3/2012.
- Δυνατό το οιωπηρό της συμφωνίας χωρίς την ύπαρξη ιδιαίτερων δηλώσεων, όταν το περιεκόμενό της συνόγεται ευκερώς από τις συναλλικτικές συνήθειες, βλ. Α. Γεωργάδη, Εμπράγματο Δίκαιο, 2010, σελ. 597.

¹ Χαρακτηριστικά, κατά τις ανωτέρω αποφάσεις, «[...] είναι αδιάφορη η μεταξύ των μερών αχέση που οδήγησε σε κατάθεση στον κοινό λογαριασμό [...]».

² Βλ όλως ενδεικτικώς, ΑΠ 481/2000, ΑΠ 720/2003, ΑΠ 806/2006, ΑΠ 65/2016.

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΕΝΤΑΛΜΑ ΣΥΛΛΗΨΗΣ

αντιστρατεύεται τη βούληση του νομοθέτη. Εξάλλου, θα ήταν παράλογο να επιθυμεί ο νόμος την τιμώρηση μόνο του εντολοδόχου που λαμβάνει χρήματα ή άλλα πράγματα «χέρι με χέρι» ως μπεξαιρέτη, καθότι η διακίνηση του λονιστι συναλλαγές και με αυτόν τον τρόπο θα μετατρεπόταν σε μια άλλη «κολυμβήθρα του Σιλωάμ», αποδίδοντας «θεραπευμένη» ριότητα των χρημάτων στον εκάστοτε εντολοδό»

Για την ταυτότητα του νομικού λόγου, τα ίδια θα πρέπει να νίνονται δεκτά και στις περιπτώσεις ύπαρξης κοινού λοναριασμού, αφού κρίσιμο δεν είναι το γεγονός ότι ο εντολοδόχοι με την ανάληψη αποκτά τα χρήματα εξ ιδίου δικαίου και καθί σταται κύριος αυτών, όπως παγίως δέχεται η νομολογία, καθώς το αυτό ισχύει και επί ανάληψης των χρημάτων που ενέβασε (εντολέας στον προσωπικό λογαριασμό του εντολοδόχου. Τουναντίον, κρίσιμη είναι και πάλι η επίδραση της σύμβασης εντολής και η σιωπηρή συμφωνία για (επανα)μεταβίβαση της κυριότητας και της νομής των χρημάτων στον εντολέα. Επομένως, στην

περίπτωση λόνου χάριν όπου εντολέας τυνχάνει υπερήλικη που καθιστά συνδικαιούχο οικιακή βοηθό αποκλειστικά για τη διευθέτηση των αναγκαίων προς τη φροντίδα της δαπανών ή την αποπληρωμή ατομικών της λογαριασμών, με την ιδιοποίηση των χρημάτων από τη δεύτερη, η αντικειμενική υπόσταση της υ ξαιρέσεως θα πρέπει να θεωρείται πεπληρωμένη1

Ενόιμει της ανωτέρω ανάλμσης, καταλήνω με την εμχή, το να αποτελέσει έναυσμα για να πυρωθεί το ενδιαφέρον για μια εκ νέου θεώρηση της υπό εξέταση προβληματικής που ενδεχομένως να οδηνήσει στην ευθυγράμμιση των απόψεων της νομολογίας προς την εδώ υποστηριζόμενη κατεύθυ άλλως στην επεξήγηση της διαφοροποιημένης θέσης, σύμφωνα με τις επιταγές για εμπεριστατωμένη και ειδική αιτιολό γηση των αποφάσεων (139 ΚΠΔ, 93,3 Σ, 28Σ, 6, παρ. Ι ΕΣΔΑ).

¹ Ιστορικά, αυτό έχουν ασπαστεί, contra στην πάγια νομολογια αντίληψη, ελάχιστες δικανικές κρίσεις, βλ. ιδίως ΑΠ 580/2006, Α 1371/2007, ΣυμβΕφΑθ 1757/2005 και ΣυμβΠλημΑθ 634/2016

Το εύρος του δικαιώματος δικαστικής ακρόασης του εκζητουμένου σε αντιπαραβολή προς την αρχή του τυπικού ελέγχου στο πλαίσιο του άρθρου 11 στοιχ. ζ' περ. ι) Ν. 3251/2004 (Ευρωπαϊκό Ένταλμα Σύλληψης)

Ηλίας Σπυρόπουλος

ζει για την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης (εφεξής ΕΕΣ) αρνείται την εκτέλεση του εντάλματος, αν αυτό έχει εκδοθεί για αξιόποινη πράξη, η οποίο θεωρείται κατά τον ελληνικό ποινικό νόμο ότι τελέστηκε εξ οκλήρου ή εν μέρει στο έδαφος της Ελλάδας ή σε εξομοιούμενο προς αυτό τόπο.

Το Ακυρωτικό έχει κατά καιρούς απορρίψει τον εν λόγω ισ: ρισμό του εκζητουμένου, εδραζόμενο αποκλειστικά στην περιγραφή της πράξης, όπως αυτή προκύπτει από το περιε χόμενο του εντάλματος που εκδίδει η αλλοδαπή αρχή.! Σε άλλες περιπτώσεις, ωστόσο, έκρινε επί του ζητήματος, λαμβάνοντας υπόψη το σύνολο της υπάρχουσας δικογραφίας για την διαδικασία εκτέλεσης του εντάλματος, το υπόμνημα, τα όσα παρέθεσε προφορικά στο ακροατήριο ο εκζητούμενος και ο συνήγορός του, καταθέσεις μαρτύρων καθώς και επιπλέον πληροφορίες από ρυθμιστικές αρχές, όπως π.χ. του FCA (Financial Conduct Authority).2

Για να αξιολογηθεί η «ευέλικτη» αυτή στάση του Ακυρωτικού, οππένως να νίνο ρικά με το άρθρο Ι Ι στοιχ. ζ' περ. ι) Ν. 325 Ι/2004 καθώς και

- Вх. АП 854/2016, АП 236/2015, АП 522/2014 каг АП 810/2010
- Βλ. ΕφΑΘ 129/2019, ΑΠ 800/2016, ΑΠ 200/2011 και ΑΠ 792/2013.

το εύρος του δικαιώματος δικαστικής ακρόασης του εκζητουμένου στο πλαίσιο του ΕΕΣ.

Με την ως άνω διάταξη, κατέστη εθνικό δίκαιο ο πορβλεπόμενος δυνητικός λόγος άρνησης εκτέλεσης του άρθρου 4 παρ. 7 της 2002/584/ΔΕΥ Απόφασης-Πλαίσιο για το ΕΕΣ. Δικαιολογητική βάση της ρύθμισης ήταν να περιορίσει τις συνέπειες της άρσης του διττού αξιοποίνου αναφορικά με τα αδικήματα που προβλέπονται στο άρθρο 10 παρ. 2 Ν. 3251/2004, ως προς τα οποία οι ελληνικές αρχές εκτελούν το ΕΕΣ, ανεξαρ ως αν τυποποιούνται ως έγκλημα κατά το ελληνικό δίκαιο. 3 Το ζήτημα του αξιόποινου χαρακτήρα της πράξης κρίνεται κατά το δίκαιο του κράτους έκδοσης του εντάλματος, ενώ το ζήτημα της εξ ολοκλήρου ή εν μέρει τέλεσης στην ημεδαπή, κατά το άρθρο 16 του ΠΚ.⁴

Το Συμβούλιο που αποφασίζει περί της εκτελέσεως ή μη του το Συρμονίου απόφεσης της της εκτεπεστές τη μη τος εντάλματος δεν προβαίνει σε έλεγκο βοισμότητας της κατηγο-ρίας, καθώς, βάσει της αρχής του τυπικού ελέγκου, η ευθύνη αυτή βαρύνει το εκζητούν κράτος.⁵ Η αντίθετη εκδοχή θα αντιστρατευόταν τις αρχές της αμοιβαίας αναγνώρισης και αμοι-

- Βούλγαρη, ΕΕΣ, in: Παύλου/Σάμιου, ΕίδΠοιν/Νομ, 61 Ενημέρωση, 2020, άρθρο 11, πλαγιάρ, 65- Μουζάκη, Το ΕΕΣ, 2009, σ. 518, ο οποίος, ορθάς, τον/ξει ότι ο συγκεκριμένος υποκρεωτικός λόγος γημ εκτέλεσης του εντάλματος αγορά τόσο ημεδαπούς όσο και αλλοδαπούς. Μεσίχονίς, [ΒΙ 2006, σ. 632.
- Βούλγαρη, ο.π., άρθρο ΙΙ, πλαγιάρ. 66-69 με αναλυτική παρουσίαση και της αντίθετης μη κρατούσας γνώμης

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΕΝΤΑΛΜΑ ΣΥΛΛΗΨΗΣ

βαίας εμπιστοσύνης οι οποίες αποτελούν τους λειτουρνικού πυλώνες του ΕΕΣ, αλλά και τον καταμερισμό εργασίας μεταξύ του εκζητούντος και του εκζητουμένου κράτους, ο οποίος καθιστά το θεσμό αμτόν μια διακρατική επιμεριστική ποινική δια δικασία. Αν τα πράγματα είχαν διαφορετικά, θα υπήρχ βεβαίως, αντίστοιχη νομοθετική πρόβλεψη περί βασιμότητας ή un της κατηγορίας στα άρθρα 10 έως 13 N. 3251/2004, είτε ως

"Το υπό κρίση στοιχ. ζ' περ. ι) του άρθρου 11 βρίσκε ται στο μεταίχμιο μεταξύ νομικών ισχυρισμών και ισχυρισμών ουσίας "

Στο άρθρο 18 Ν. 3251/2004 κατοχυ ρώνεται το δικαίωμα αυτοπρόσωπης εμφάνισης και δικαστικής ακρόασης του εκζητουμένου ενώπιον του Συμ βουλίου Εφετών το οποίο αποφασίζει για την εκτέλεση του εντάλματος. Το δικαίωμα αυτό περιλαμβάνει την προβολή νομικών ισχυρισμών και ισχυρισμών ουσίας καθώς και την προσκόμιση των αντίστοιχων αποδει-

κτικών μέσων. Οι νομικοί ισχυρισμοί ερείδονται, ως επί το πλείστον, στα άρθρα ΙΙ και Ι2 Ν. 3251/2004, ήτοι στους δυνητικούς ή υποχρεωτικούς λόγους μη εκτέλεσης του ΕΕΣ Ως προς τους ισχυρισμούς ουσίας, τίθενται περιορισμοί, λόγω υ χαρακτήρα του ΕΕΣ ως επιμεριστικής ποινικής διαδικασίας, : αποτέλεσμα το Συμβούλιο να εξετάζει το ένταλμα κατά τα εξωτερικά του χαρακτηριστικά, ήτρι τον τύπο και το περιεχόμενο κατ' άρθρο 2 Ν. 3251/2004. κι όχι κατ' ομαίον

Το υπό κρίση στοιχ. ζ' περ. ι) του άρθρου ΙΙ βρίσκεται στο μεταίχμιο μεταξύ νομικών ισχυρισμών και ισχυρισμών ουσίας. καθώς για να ενεργοποιηθεί η συγκεκριμένη απαγόρευση πρέ-πει το Συμβούλιο, σε πρώτο βαθμό, ή ο ΑΠ, ως κατ' εξαίρεση δευτεροβάθμιο δικαιοδοτικό όργανο ουσίας, να υπεισέλθουν έστω σε έναν βαθμό, στην ουσία της υπόθεσης, προκειμένου να διακριβώσουν, αν η περιγραφόμενη στο ένταλμα πράξη τελέστηκε εν μέρει ή εν όλω στην ημεδαπή. Αυτό θα συμβαίνε ιδίως στις περιπτώσεις εκείνες στις οποίες από το περιεχόμενο του εντάλματος δεν αναφέρεται μεν ευθέως η ημεδαπή ως τόπος -έστω εν μέρει- τέλεσης της αξιόποινης πράξης, τούτο οοκίπτει, ωστόσο, είτε εμμέσως από την περιγραφή είτε προ λλεται σχετικός ισχυρισμός από τον εκζητούμενο.

Για να τοποθετηθεί κανείς στο δίπολο δικαίωμα δικαστικής ακρόασης - αρχή του τυπικού ελέγχου, βοηθητικές είναι οι όλουθες σκέψεις:

Η απάντηση στο ερώτημα περί εν μέρει τέλεσης στην ημεδαπή πρέπει να δίδεται με βάση το 16 ΠΚ. Στην πράξη, όμως, ο τόπος τέλεσης προκύπτει βάσει του δικαίου του κράτους έκδοσης το οποίο μπορεί κάλλιστα να διαφοροποιείται από το άρθρο 16 ΠΚ, ως προς τον καθορισμό αυτού.⁶ Πέραν τούτου, το κράτος έκδοσης του εντάλματος δεν έχει λόγο να περιλάβει στο ένταλμα σχετική σκέψη, αφενός διότι δεν το αφορά, αν μέρος της πράξης είχε τελεστεί στην αλλοδαπή ή αν επήλθαν αποτελέσματα και στην αλλοδαπή και αφετέρου η

Μουζάκη, ο.π., σ. 572 επ., Βουρλιώτη, ΠοινΧρ 2007, 198, Rohlff, Der Europäische Haftbefehl, 2003, σ. 112.

NOVA CRIMINALIA No 13

σκέψη αυτή μπορεί να αποτελέσει δικαιολογητική βάση για την μη εκτέλεσή του. Δεν θα πρέπει, λοιπόν, να υιοθετείται άνευ ετέρου ο τόπος τέλεσης που περιγράφεται στο ένταλμα. Περαιτέρω, δυνάμει του χαρακτήρα του εντάλματος ως επιμεστικής ποινικής διαδικασίας, η ουσιαστική εξέταση του ζητήματος της εν μέρει τέλεσης στην ημεδαπή, σε αντίθεση με ό, τι θα συνέβαινε με το ζήτημα της βασιμότητας της κατηνορίας όχι μόνο δεν υποβαθμίζει αλλά είναι συνεπής και ενισχύει την αρχή της κατανομής καθηκόντων, αφού το συγκεκριμένο ζήτημα συνδέεται (και) με την ελληνική έννομη τάξη

Με εφόδιο τα ανωτέρω, θα πρέπει να γίνει δεκτό ότι, α ρικά με το ζήτημα της εν μέρει τέλεσης στην ημεδαπή, το Συμβούλιο Εφετών ή το Συμβούλιο του ΑΠ οφείλουν να εξετάζουν ζητήματα ουσίας, διεξάγοντας εν τοις πράγμασι μια «δίκη μέσα στη δίκη». Η λύση αυτή περιορίζει αφενός την όποια δυσλειτουργία σε επίπεδο πρακτικής εφαρμογής του στοιχ. ζ' περ. ι) του άρθρου ΙΙ, χωρίς αφετέρου να παρεμποδίζει την υλοποίηση των αρχών της κατανομής καθηκόντων και του τυπικού ελέγχου οι οποίες διαπνέουν τον θεσμό του ΕΕΣ. Παράλληλα, με τον τρόπο αυτόν αποφεύγεται η φαλκί-δευση του δικαιώματος ακρόασης και κατ' επέκταση του υπερασπιστικού δικαιώματος του εκζητουμένου, η παραβίαση των ποίων επάγεται ακυρότητα της διαδικασίας.

Κατά τούτο, ανάμεσα στις αντιφατικές μεταξύ τους αποφάσεις του ΑΠ για το εν λόγω ζήτημα, ορθότερες κρίνονται εκείνες που αποφαίνονται αξιολογώντας το σύνολο του αποδεικτικού υλικού. Επιπλέον, τα όσα διαλαμβάνονται στην ΑΠ 236/2015, ότι, δηλαδή, το Συμβούλιο εξετάζει την ουσία της υπόθεσης μόνο όταν συντρέχουν αντικειμενικά στοιχεία που καταδεικνί το ένταλμα έχει εκδοθεί για κάποιον από τους διαλαμβανόμενους στο άρθρο ΙΙ περ. ε λόγους, δηλαδή για να διαπιστώσει αν το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης έχει εκδοθεί προς το σκοπό της δίωξης ή τιμωρίας προσώπου λόγω του φύλου, της φυλής, της θρησκείας, κλπ, ενώ σε κάθε άλλη περίπτωση, ερευνώντας κεία περισσότερα από τα απαιτούμενα εκ του νόμου υπερ βαίνει την αρμοδιότητα του, δεν είναι ορθά και εναντιώνονται στα όσα το ίδιο το Ακυρωτικό έχει νομολογήσει.

Να σημειωθεί ότι ο εκζητούμενος δεν φέρει επ' ουδενί το βάρος απόδειξης. Η δικαστική αρχή είναι επιφορτισμένη με τη διερεύνηση τυχόν συνδρομής του όρου περί εν μέρει τέλεσης της πράξης στην ημεδαπή καθώς και με το καθήκον λής αιτήματος προς την εκδούσα αρχή του εντάλματος για συμπληρωματικά στοιχεία κατ' άρθρο 19 παρ. 2. Εν αμφιβολία, ορθό είναι να ευρίσκει εφαρμογή η αρχή in dubio pro libertate. Αφ' ης στιγμής πρόκειται για ζήτημα που αφορά σχέση ατόμου-κράτους, η αμφιβολία ωφελεί τον εκζητούμενο, όπως ακριβώς συμβαίνει με τον κατηγορούμενο κατά την in dubio pro reo, όταν υπάρχουν αμφιβολίες για την συνδρομή των προϋποθέσεων ενοχής.8

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

Η ΕΝΩΣΗ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΝΙΚΟΛΟΓΩΝ και η ΕΝΩΣΗ ΕΛΛΗΝΩΝ ΝΟΜΙΚΩΝ e-ΘΕΜΙΣ υπό την αιγίδα της Επιτροπής «Ελλάδα 2021»

στο πλαίσιο του εορτασμού των 200 ετών από την Ελληνική Επανάσταση παρουσιάζουν την 7η Οκτωβρίου 2021

στο Ωδείο Ηρώδου του Αττικού

το θεατρικό έργο των Μ. Ρέππα - Θ. Παπαθανασίου

«Η δίκη του Θεόδωρου Κολοκοτρώνη»

ΟΡΓΑΝΩΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Χριστόφορος Αργυρόπουλος ικηγόρος, πρώην Πρόεδρος της Ένωσης Ελλήνων Ποινικολόγων, Πρόεδρος του Δ.Σ. του Ιδρύματος «Μελίνα Μερκούρη-Ηλίας Αναγνωστόπουλος Δικηγόρος, Πρόεδρος της ΕΕΠ, Καθηγητής Ποινικού Δικαίου και Ποινικής Δικονομίας στη Νομική Σχολή του ΕΚΠΑ

Δημήτρης Αναστασόπουλος Δικηγόρος, Πρόεδρος της Ένωσης Ελλήνων Νομικών e-Θέμις, μέλος του Δ.Σ. του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών

Σπυρίδων Βλαχόπουλος Δικηγόρος, Καθηγητής Δημοσίου Δικαίου στη Νομική Σχολή του ΕΚΠΑ Αριστέδης Χατζίς Δικηγόρος, Καθηγητής Φιλοσοφίας Δικαίου και Θεωρίας θεομών στο Τμήμα Ιστορίας και Φιλοσοφίας της Επιστήμης του ΕΚΠΑ, Δικυθυντής Ερευνέων στο Κεντρο Φιλευθέρεων Μελετών (ΚΕΘΙΜ)

ΣΥΝΤΕΑΕΣΤΕΣ Κατγοθεσία: Σταύρος Καραγιάννης Κατγοθεσία: Σταύρος Λίτινι Μουσική-στίχοι: Δημήτρης Παπαδημητρίου Ενδυματολόγος: Ντένη Βοχλιώτη Επιστημονικός Σύμβουλος: Αριστείδης Χατζής Μουσική Διδασκαλία: Αλέξης Πρίφτης

Γ**ραγούδι:** Βερόνικα Δαβάκη **Ηχος:** Παναγιώτης Χρονέας

Φωτισμοί: Βασίλης Παπακων Βοηθός Σκηνοθέτη: Έλενα Σταύρου

Βοήθος Σηγούστη: Εκενά Σταφρού Οργάνωση και Εκτέλεση Παραγωγής: Φρύνη Λάλα, Θωμάς Χαρέλας, Γεωργία Λαβαζού, Νατάσα Ταμπουρατζή, Ιωάννα Αναστασοπούλου, Τάσος Σπηλιόπουλος, Κατερίνα Τσιώνα

ΕΡΜΗΝΕΥΟΥΝ ΟΙ ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ

ΕΡΜΙΝΕΥΟΥΝ ΟΙ ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ

ΜΙΚΟς Αναγιαντόρικους (Παναγής-Μαρίγος Βαλοαμάκης, συνήγορος υπερασπόσευς (ο Κολοκοτρώνη)
Αμήτερης Βαλοιας (Εδουάρος Μάσων, Επίτροπος της Επικρατείας) Αμήτερης Γκοβέλας (Θιωστής Γκεύργος Τερτσέτης)
Ανικούργος Καμήλοκης (Γραμματείας)
Νίαος Κοντιζός (Θικαστής Γκεύργιος Τερτσέτης)
Περικλίζες Κοντύργους (Ορατσδουλιος Κλονιάρης, συνήγορος υπερασπόσευς Δ. Τίλαπούτο)

nova**criminalia** σης Ελλήνων Ποινικολόνων : Η. Αναγνωστόπουλος **Επιτροπή**: Ι. Αναστασοπούλου, Ν. Βιτώρος, εας, Π. Πανταζής, Β. Πετρόπουλος Καλλιτεγγική επιμέλεια, σελιδοποίηση: Ίνα Μελένκονλου © Ένωση Ελλήνων Ποινικολόγων
Εμμανουήλ Μπενάκη 24, 106 78 Αθήνα
Τ.: 210 3820125, 6944506619
F.: 210 3820112
E-mail: hota@otenet.gr
http://www.hota.gr

Γιώργος Παπαγιάννης (δικαστής Δημήτριος Σούτσος) Γιώργος Πυρομάλλης (Αναστάσιος Πολυζωίδης, Πρόεδρος του Δικαστηρίου)

Τάσος Τριανταφύλλου (δικαστής Φωκάς Φραγκούλης Βασίλης Χειρδάρης (δικαστής Ανδρέας Βούλγαρης) Παναγιώτης Χριστόπουλος (Υπουργός Δικαιοσύνης Η

Γιώργος Κόσσυφας (Μάρτυρας) Γιώργος Κουβαράς (Μάρτυρας)

Τιωργος Κουβαρας (Μαρτυρας) Απόστολος Κούρτης (Μάρτυρας) Στρατής Κρητικός (Μάρτυρας) Χρήστος Μαγουλάς (Μάρτυρας) Παντελής Μπράτης (Μάρτυρας) Έλλη Γεωργίδακη (Χορός) Ελίνα Γεωργίδη (Χορός)

Στεφανία Γιαννακολουκά (Χορός) Ζωή Ιωαννίδη (Χορός)

Ζωή Ιωαννίδη (Χορός) Μαριάννα Κοικινάκη (Χορός) Αννα Μπασιάκου (Χορός) Ηλιάνα Παπαχαραλάμπους (Χορός) Αναστασία Σανιδά (Χορός) Κέρυ Σαπουντζή (Χορός) Βασιλική Σισμανίδου (Χορός) Ελεονώρα Φρατζεσκάκη (Χορός)

Δήμητρα Χρυσαΐτη (Χορός)

νης Κων/νος Σχινάς)

Ομοίως Γ. Τριανταφύλλου, in: Το δικαίωμα υπερασπίσεως στην ποινική δίκη, 2016, σ. 41.

Σύγκρ. ΑΠ 1255/2005

⁸ Γ. Τριανταφύλλου, ο.π., 2016, σ. 42.